

De voorbereiding voor een workshop over trans* werd een heuse culturele en historische ontdekkingsreis. Aangespoord door Roy Grinker dook ik in de geschiedenis van het Westerse denken over seksualiteit en gender, om te lezen hoe onze huidige visie nog maar een paar eeuwen oud is. Grinker is een speciale meneer. Hij is antropoloog, maar als zoon, kleinzoon, achterkleinzoon én partner van een psychiater loopt zijn familiale geschiedenis zo'n beetje parallel met de geschiedenis van de psychiatrie. Meer daarover binnenkort.

Grinker zette me op weg naar lectuur over de Indische Hijra's, de Indonesische Bugi's, de Samoaanse Fa'afafines en andere culturen waar men zich niet heeft laten verleiden tot het zeer beperkte denken in twee genderrollen.

Ik ontdekte hoe het werk van Freud veel veelzijdiger is, op dat vlak, dan vaak wordt aangenomen, en best wel ankerpunten biedt om te denken over genderfluiditeit.

Ik las het werk van kindanalytici, onder meer Kirsten Dahl en James Kleeman, die beschrijven hoe kinderen zich positioneren in het culturele denken over gender, en daar hun eigen subjectpositie vormgeven.

En tenslotte kwam ik bij analytische auteurs die specifiek over trans-ervaringen schreven, zoals Paulo R. Ceccarelli, Hubert Hervé, Patricia Gherovici, Oren Gozlan en Alessandra Lemma.

Ik botste zijdelings ook op de andere thema's die aan bod zullen komen tijdens deze studiedag : hoe moet het dan met de ouderrollen, in een niet-binair partnerschap ? En hoe verhouden cultuur en biologie zich tot elkaar, als het gaat over gender en seksualiteit ? En jawel, hoe denken over vrouwelijkheid ? (met stilletjes een glimlach over al die heren die zich daar zoveel grijze haren over denken.)